

IV.

А наши-ти пѣтници вървѣхъ ли вървѣхъ камъ Цариградъ. Не задържавахъ ся вече нигдѣ по села-та и градове-ты, не обрѣцахъ ся ни на-дѣсно, ни на-лѣво. На южнѣ-тѣ странѣ отъ Балкана, като влѣзохъ въ тракійскы-ты равнины, бързахъ, колко-то повече можяхъ. Гостепрѣимство всежду намирахъ, зашто-то до подъ самы-ты цариградскы врата прѣминувахъ все прѣзъ чисты българскы селенія. Гърци ся мѣркахъ само тукъ тамъ като войнишки стражаре, чиновници и бирници. Остало-то бѣ все самъ Българинъ : Земледѣлци и пастыри, селяне и граждане.

Петръ бѣше веселъ, Ясень смѣтенъ. Петръ ся стараеше да развесели брата си и поне чело-то да му поразведри, като го оттрѣгне отъ смѣтны-ты му мысли.

— Человѣкъ прави, колко-то може, казваше му, догдѣ-то силы-ты му допущать. Да ся ядосва человѣкъ за това гдѣ-то силы-ты му сѣ слабы, ще рѣче, да криви промыслъ Божій.

— Человѣкъ прави, што е длъженъ да прави, отговори Ясень. Кога-то има длъжность-тѣ си прѣдъ очи, не озърта ся на невъзможность-тѣ; зашто-то промыслъ Божій не ще да грѣши и да бѣде неправеденъ, да даде длъжность, а да не дава силъ за нейно-то исполненіе. Богъ ся не подиграва съ хора-та; кога-то промыслъ Божій бы ся подигравалъ така, то не бы былъ Божій, нѣ сатанинскій.

— Ты блѣнуваш ли! прѣкъснѣ му Петръ рѣчь-тѣ.

— Не блѣнувамъ, отговори спокойно Ясень. Само искамы да оправдаѣмы промыслъ Божій, кой-то не отговаря за това, гдѣ-то мы сме таквисъ неврядници, па ся оставяме